

אָנִי: טוֹחֵן-הַכֶּפֶר...	הטוחן
לָגוּ,	המשרת
פִּשּׁוּט קוֹרְאִים לוֹ: הַטוֹחֵן.	
בִּקְר טוֹב, הַטוֹחֵן, בִּקְר טוֹב!	
בִּקְר טוֹב! בִּקְר טוֹב! בִּקְר טוֹב!	הילדים
וְאָנִי: בְּהוּ...	בת הטוחן
אֲשֶׁר לָגוּ,	המשרת:
פִּשּׁוּט קוֹרְאִים לָהּ: בֵּת טוֹחֵן.	
בִּקְר טוֹב, בֵּת-טוֹחֵן, בִּקְר טוֹב!	
בִּקְר טוֹב! בִּקְר טוֹב! בִּקְר טוֹב!	הילדים:
וְאָנִכִּי: הַחֲצֵרוֹנִית.	החצרונית
וְאָנִכִּי: הַחֲדָרוֹנִית	החדרנית
בִּקְר טוֹב, חֲצֵרוֹנִית,	המשרת
בִּקְר טוֹב, חֲדָרוֹנִית,	
בִּקְר טוֹב!	
בִּקְר טוֹב! בִּקְר טוֹב! בִּקְר טוֹב!	הילדים
וְאָנִכִּי - הוּ-הוּ, הִי-הִי -	קול פלי
גְּמִי יוֹדֵעַ, מַהוּ שְׁמִי?	
שְׁמוֹ הַמְּפָרֵשׁ שֶׁל הוּ-הִי נָה	המשרת
הוּא ...	
ששש...	השחקנים
...הוּא סוֹד כְּמוֹס בְּמַחְזָה.	המשרת
בִּקְר טוֹב, סוֹד כְּמוֹס,	
בִּקְר טוֹב!	
בִּקְר טוֹב! בִּקְר טוֹב! בִּקְר טוֹב!	הילדים

השחקנים

בקר טוב, הקהל

בקר טוב!

נְסַפֵּק וְנָשׁוּב

בְּקָרוֹב.

וְנָשׁוּב וְנִסְפֵּר

בְּנֶחֱוֹץ,

מַעֲשֵׂה שְׂהִידָה

כָּאֵן בְּעוֹץ.

המשרת

עֲכָשׁוּ, פְּלִי זָמֵר, בְּחֶצְרוֹץ

בְּשׂוֹרָה בּוֹאָה שֶׁל מֶלֶךְ עוֹץ!

המלך

אֲנִי שׁוֹלֵט שֶׁל אֶרֶץ-עוֹץ.

המשרת

עַל פֶּן קוֹרְאִים לוֹ: מֶלֶךְ עוֹץ.

בקר טוב, מלך-עוץ, בקר-טוב!

הילדים:

בקר-טוב! בקר-טוב! בקר-טוב!

המשרת

עוֹד פַּעַם!

בקר טוב, מלך-עוץ, בקר טוב!

המלך

תָּנֵה צוֹ, שְׁבִי, לְשָׁקוּט עֲכָשׁוּ,

כִּי אֵם אֵין שָׁקֵט אֵין מַחֲשָׁב!

שרוצר

הַקֵּץ!

הַמֶּלֶךְ מַחֲיָעֵץ!

שררמון

בְּכַפֵּר זַנְבֵיזוֹן לַפָּנִי יוֹמִים

נוֹלַד חֲמוֹר בֶּן זַנְבָּתִים -

הַלֵּאסֵר אוֹ לְהַרְשׁוֹת

לְהַזְדַּנֵּב בְּשָׁנֵי זַנְבוֹתָ?

המלך

לְכַל חֲמוֹר בְּדֶרֶךְ-קִבְעַ

כִּמָּה זַנְבוֹת נוֹתֵן הַטְּבַע?

שררמון

זַנְבֵי אֶחָד.

המלך	וזנבתים?
שרמון	רק לחמור-חמורתים.
המלך	ויש פאן שמץ סכנה לבטחונה של המדינה?
שרמון	פמעט שלא... אם לא יקדש אותו זנב להיות לראש.
המלך	ובכן, פשר! אבל לשמור: כל הזנבות רק מאחור!
שרמון	מאז ליל-אמש, מלך רם הולך הסהר ונפגם; ואם זה ככה יתפתח, יהיה לילינו בלי ירח.
המלך	וזה משפיע על העם?
שרמון	פמעט שלא, מלפי הרם. אבל אמרים: באין ירח קשה לקלב הנובח; והפלבים פלי נביחה - מה בצע בם לממלכה?
המלך	לשלח חלליח למעלה לבדק הירח! הלאה!
שרמון	אתמול ברפת עין חרש נולדה עגלה שאין לה ראש.
המלך	וזה מפריע לה להיות פרה פיתר הפרות?
שרמון	לא, אדרבא! גכבר שמעו, איך היא גועה אפילה מו!
המלך	פלי ראש? ובכן, באיזה אופן ה'מו' יוצא לה?
שרמון	יוצא דפן!

וְזֶה-מְזִיק לַמַּמְלָכָה?	המלך
אוֹלֵי לַעַם, אַךְ לֹא לַיהוָה!	שררמון
וַיִּבְכֶּן פֶּשֶׁר! הַמֶּשֶׁךְ דְּבַר־יהוָה.	המלך
מַלְכֵי הָרֶם! בְּעִיר בֵּית רְחֹם ...	שררמון
מַה שָּׁם קָרָה בְּעִיר בֵּית-רְחֹם?	המלך
אֲתָמוּל בְּעִז וְתוֹשָׁבָה	שררמון
אֲשֶׁה הַמְּלִיטָה שְׁלִישִׁיָּהּ.	
הֲאֵין בְּבֶרֶךְ פְּרִיצַת גְּדֵר?	המלך
בְּמַעַט שְׁלֵא... ..	שררמון
וַיִּבְכֶּן פֶּשֶׁר!	המלך
שְׁלַח־נָה בְּשָׂמִי אֶלְכֵי בְּרָכוֹת	
עִם רְבַע זֵהוּ... ..	
עִם רְבַע זֵהוּ!?	שרוצר
... אֲזוֹ קָצַח פְּחוֹת.	המלך
וַיִּבְכֶּן, אָמַר וְלֹא אֶחָנֶפֶה:	שררמון
מִצַּב מַלְכֵי הַיָּם - מִשְׁטֵטְרוֹפָה!	
הַמִּשְׁטֵטְרוֹפָה הַיָּם, פֶּשֶׁט,	המשרת
צָרָה צְרוּרָה, אֹל בְּרָעָנִית.	
... הֵן מִקְצִיבוֹי שֶׁל הָאָרְמוֹן	שררמון
הוּא לְבַדּוֹ, מְצִי מְלִיוֹן!	
בְּכָל בְּזֻזוֹ, אֵין יָד חוֹטְבָה -	
וְכָה שׁוֹמְצַת הַמַּמְלָכָה	
בְּט"ח אֲמוֹת שֶׁל דְּפִי צִיט... ..	
עֲצָה אֲחַת וְאֵין אֲחֵרֶת:	
הַמַּמְלָכָה זְקוּקָה לְגִבְרָת;	
עֲקָרַת בֵּית שְׁפֹזָאח	
בַּךְ הִיא תִּשְׁמֹר מִבְּזֻזוֹת.	

שרוצר

על הפצעים לזרע מלח -
חליקה לי. אך אם גשמים
מלפי איניו בפנקסים,
הלא תחשכנה העינים...

כולם

ריקן מפסוף האוצר הוא,
יכבוד המלך במצר הוא,
ולא יוכל להגשע,
אלא אם בן...

המלך

אוי לבושעה!

שרוצר

...גביעי זקב - שקלים מאתים
ורבותים - הניגוח
המגדנות, הדורונות...

כולם

ריקן מפסוף האוצר הוא,
יכבוד המלך במצר הוא,
ולא יוכל להגשע,
אלא אם בן...

המלך

אוי לבושעה!

שרוצר

... והחשבון של שר-הממט;
הז פל מלכי תבל גטבת
עוד לא הוציאו, פכה-סתם,
ממון פנה על תלפשתם!

כולם

ריקן מפסוף האוצר הוא
יכבוד המלך במצר הוא,
ולא יוכל להגשע,
אלא אם בן...

שרוצר

ואם זה פכה, מה הפלא,
שגש פאו גרעונות פאלה,
ושמגדל הבזבז
תפסים הוא ריק, ואין פו' זה?

כולם	ביקן מקסם האוצר הוא, ויכבוד ממלך במצר הוא, ולא יוכל להושע, אלא אם פן...!
שרמון	ישא אשה!
במלך:	ואין חייב עוד גם אחד?
שרוצר	טוחן הכפר - רק הוא בלבד.
המלך	הוא משתמט? ובכן, בזרוע יש לאנס אותו לפרע עד הפרוטה האחרונה!
שרוצר	ואם גם היא... גם היא אינה?
המלך	אינה ישנה - זה לא אכפת! יש לאנס אותו בדת!
שרוצר	גדעו כל עיר וכפר ופלה: ראשית חכמה - מסים למלך! מסים! מסים! ועוד מסים! ואין חסדים על הכיסים! מזד לרוץ להזעיקו, שיתצב לפני מלכו! במה חייב הוא?
שרמון	רבע זוז.
שרמון	כמצונתה, מלך רם!
המלך	ולכח, הוציאנו כרהז בעם, פי פבר הקלט, ועוד מעט אני עורך חפה בדת.
שרמון	כמצונתה, מלך חסד!

המשרח

טוחן-הקפּר!

הטוחן

הוֹד מְלֻכּוֹתֵכֶם! כָּבוֹד גָּדוֹל הוּא לִי, שְׂוֹכֵי חַי אֲנִי הַדֵּל
בְּאַלְפֵי עוֹץ, לְהַיּוֹת קָרוּא אֶל אֲרָמוֹנֵכֶם...

שרוצר

פְּרוּה-הַבָּא, טוֹחֵן-הַקְּפָר!
אֲנִי - אֲשֶׁר-עַל-הָאוֹצָר,
וְהוּא - אֲשֶׁר עַל הָאֲרָמוֹן.

קָצַח שְׂרַבְלָה הוּא הַדֵּל פּוֹן...

שררמון

הַמְּלָךְ עוֹדֵמְעֵט זָבוּא,
וְלִשְׁרוֹצָר:
אִישֵׁי-הַשָּׂר, בַּמָּה חוֹבוֹ?

שרוצר

כְּרַבֵּעַ זָמוּ.

הטוחן

שָׂאל, אֲדוֹנֵי הַשָּׂר, שָׂאל...

שרוצר

הָאֵם הַבָּאָה אֵת הַפֶּלֶ?

הטוחן

בְּיַשׁוּתֵכֶם, אֲדוֹנֵים-שְׂרֵים... זָכוּלֵנִי לְהַבִּיא מְזִד...
בְּתִי שְׁלִי הַגָּה הִיא מְחַפָּה שָׁם בַּחוּץ. לְזִד הַשָּׂעַר, וַיִּכּוֹלָה
תַּכְּרֵם-וּמְזִד... אֲבָל אֲנִי... פְּלוֹמֵר... הַבַּח...

שרוצר

אֲחַ. מַה לִּי בַּח, וּמִי לִי בַּח,
אִשׁ פָּאן צִנְזָן יוֹתֵר זָכָבֵד.

הטוחן

בְּיַשׁוּתֵכֶם, אֲדוֹנֵים-שְׂרֵים... פְּלוֹמֵר...

שררמון

הַקֵּץ לְהַבֵּל! דֵּי שְׂשִׁשְׁנָה!
רִחוֹן וְהַבָּא מַה שְׂשִׁשְׁנָה!

שרוצר

מַה שְׂרַבְשָׁנָה!

שררמון

מַה שְׂדַרְשָׁנָה!

המלך

דוֹאָנִי: הַטוֹחֵן כְּבָר פֹּה.

שררמון

אֵה אֵל, מִלְפֵי, אֵל בְּאִפּוֹ...

המלך

אַפְּאָ? פְּלוֹמֵר? דְּבַר מַה קָרָה פֹּה?

שרדמון גז, משהו לא פשוטה פה...
 שרוצר מיני קטניות הוא מדבר פאז...
 המלך סמכו עלי ואסתדר פאז.
 רבבון, קרב הגה, זרחה, זרז!
 אתה חייב לי תבע זרז.
 הסוחן מודה בתבונה, פבוד-מלכותו, אמת-נכון... אבל...
 המלך אין שום "אבל"! מרד תפגע:
 הפל!
 עד תם!!
 עד אגורכה!!!

הסוחן פרשיתו, הוד מלכותו, תרי לא יבועתי,
 המלך פי בוקא עקשו, קשראוננו להיות תחני שלי...
 להיות תחון? בוקא שלה?
 מי זה המציא את הפדיחה?

הסוחן אכן, מאתר שפתי היא תזפה בכנות-ענין,
 תרי שנויג נאה היא להוד מלכותו להיות לו
 לאשת חיל: שיוצעת היא לבשל, יוצעת לחם,
 גם לזרג, גם לבהץ. הו, לבהץ. הו,
 פל מלאכות הבית יוצעת היא, פל משק
 ארמונו משפיל לכלל בתבונה-פתי. ואדוני המלה
 עתיד לשמח בה סמוצא מסמון.

המלך יבבון: פשול, פבוט, גהנין -
 פל זה נהנין למלך ענין!
 אבל מה עוד, מלבד פבוט
 יוצעת היא?

שרוצר לגרף אבויס...
 שמומן פשוט, מאויס.

הסוחן מה היא יוצעת עוד?

המלך הו, יש הקבל אין סתם פובקט
 למטרוניקא מנתקת!

הטוחן מה עוד יודעת היא?
שררמון ונדאי משאר סגלוח-תקמה
 לא ימצא בה שמץ-מה!
הטוחן הו, אדברא! היא יודעת עוד הרבה הרבה דברים!
המלך אנלי יודעת היא הסוד
 זהני הפספ לעשות?
הטוחן לא, לעשות זהני כסף אין היא יודעת, אבל,,
המלך אם את זהני-הפספ - לאו,
 ובכן אנלי זהני זהב?
הטוחן לעשות זהנים אין היא יודעת, הוד-מלכותו, לא של
 כסף ולא של זהב, אה יודעת היא לטוות...
 שלשתם צוחקים

היא יודעת לטוות קש...

צוחקים ביחד שאת.

המלך לטוות?
הטוחן לטוות קש.
המלך לטוות קש?
הטוחן לטוות קש ל... ל... לזהב!
המלך קש לזהב? יש לי חשש,
 כי היא טווה זהב לקש.
המלך פלומר: תפשט ידה לפלך,
 ויטוה זהב למלך?
הטוחן אמת-נכון, אדוני-מלכי,
 בכישור ופלך יודעת היא לטוות קש לזהב!
המלך חדלו מצחוק! כי די צחקנו.
 אך יתכן כי לא צחקנו:
 אפשר מאד, מכבדי,
 כי קול טוחן בקול שדי,

שָׂאֵם לֹא בֶן, עַל כִּי דַחֵק
לְשֵׁם אֲבִיהַ בְּצִינּוֹק,
וְאַתְּ רַגְלִיו, וְרַגְלָיו הַשְׁתִּים,
לְתַנּוּ בְּסֵד וּבְנַחֲשֵׁתִים.
כִּי בֶן נִהְגְתִּי עַל כִּי:
חֲמֹר הוּא עוֹנֵשׁ הַרְמָאִי!

שררמון

הוּא יַעֲנֵשׁ, הוּא יַעֲנֵשׁ!
כִּי כָל דְּבַרְיוֹ הֵם שִׁין-קַה־רִישׁ!
הֵם שִׁין-קַה־רִישׁ!
הֵם שִׁין-קַה־רִישׁ!

כלם

לא, כי...

הטוחן

הוּא יַעֲנֵשׁ! הוּא יַעֲנֵשׁ!
כִּי כָל דְּבַרְיוֹ הֵם שִׁין-קַה־רִישׁ?

כלם

עוֹד נִבְדָּקִים, וְאֵן יַחֲלֵשׁ!
עַכְשׁוֹ נִרְאָה נָא אֶת הַבַּח!

המלך

לטוחן

~~צֵא וְהִבֵּא אֶתְּחָה לְכַתְּבָהּ~~
נָה, מָה חֹמֶר עַל הַחֲתוּן?

שרוצר

הוּא יַעֲנֵשׁ! הוּא יַעֲנֵשׁ!
כִּי כָל דְּבַרְיוֹ הֵם שִׁין-רִישׁ-רִישׁ!
הֵם שִׁין-קַה־רִישׁ!
הֵם שִׁין-קַה־רִישׁ!

כולם

פִּיוֹן שׁ... (רַק עַכְשׁוֹ תַּסְתַּיִן)
נִדְמָה לוֹ, כִּי בָחוּ מֵאֲסֵי
עַל כִּי אֵינְנָה דִי נִכְבֵּד -

המלך

הָרִי לְמַעַן כְּבוֹד הַבָּח
הוּא נֶאֱחָז בְּאִיזָה קֶשׁ,
כָּל סוֹבַע שְׁנוֹאֵם,

שרוצר

וְנוֹקֵס!

עַל בֶּן -

הוא יענש! הוא יענש!
 כולם
 כי כל דברי הם שין-קוף-רין!
 הוא יענש!
 הוא יענש!

והאי אשם הוא - הפלילי!
 המלך
 אך, נכבדי, הגידו לי:
 אוהו אשם - הוא פו, או שם
 נדמה, כי בנה האשם:
 בבגד ולהג מתנהר
 אוהו הכרחנה לשקר.
 הוא יענש! הוא יענש!
 השרים
 כי...

סוף שקרנים לבית-המלא!
 שרוצר

לבית המלא!
 שרמון

המשרת!
 המלך

מלכי הרם!
 המשרת

תשח לבת מן האשם
 מחננת קש ממלא חפנים.
 המלך

והמה יפרדה בין נתים:
 הנה - החניצה! והזאת -
 לתוך חדר-המטון יות!

אה אבאם אבי הקר!
 בת הטוחן

הה בתי, בתי הקרחה.
 הטוחן

שבת גלגל על נחל-מים,
 נדם קולם של רחמים,
 נשם ביתו של טוחן.

קינת הטוחן

אבוי, בתי, איכה נמהרתי,
 איכה למלק רם שטרתי,
 אבוי, בתי.

נפלה תבת בשבי המלך,
 שמונה אוזקה בפלך
 לקווח זהב מקש נדף.
 אבוי, בתי, איכה נמהרתי,
 איכה למלך רם שקרתי,
 אבוי, בתי.

העוד אופה פי יום יגיע
 לטוב הפת אל בית אביה,
 או לעולם אשב בנד?

אבוי בתי, איכה נמהרתי,
 איכה למלך רם שקרתי,
 אבוי בתי...

קיינת
 בת הטוחן

אבוי, אבי, איכה נמהרנו,

איכה למלך רם שקרנו.
 עכשן ממני בקש
 לטווח זהב מצרור של קש.
 הן נס פזה במלא חבל
 שהם בן-אנוש עוד לא חולל.
 מחר פל ילד במדינה
 לצחוק יתנני השנינה.
 אבוי לי, אוי לי, אויה לי.
 היש גורל פגורלי!

אם תסגל, אחת-גשתים
 יגש אביה לנחשתים! -
 אמר השר, ולא יחגס,
 אמר השר, ואין מנוס!

חה, מי יתנני בית אבי
 פתמול-שלשום גכלבבי
 לשבת בו שאננה
 בצל פנת הטחנה.

אבוי לי, אוי לי, אוי אבי.

צָרִיךְ לְרְאוֹת!

הַאִישׁוֹן

לֹא רַע...

נָג, טוֹב!

עֲלֶשׁוּ תְרָאִי, אֵיךְ אִישׁ צֹהֵב

פְּתָאס הוֹפֵךְ זָהָב נוֹצֵץ!

אֵיזוֹ קֶזֶז לְשִׁמְחָתִי, אֵיזוֹ קֶזֶז!

בַּת הַטּוֹחַן

הַיָּדָד, מְלֶכִי! הָאֵח, אָבִי!

תּוֹ-תּוֹ, אִישׁוֹן הַזֶּהָבִי!

הַיָּדָד, מְלֶכִי! הָאֵח, אָבִי!

תּוֹ-תּוֹ, אִישׁוֹן הַזֶּהָבִי!

הַיָּדָד, מְלֶכִי, הַיָּדָד מְלֶכִי!

תְּלִי זָהָב אָנִי מְבִיא!

הַמְשֵׁרָח

הַיָּדָד, מְלֶכִי! הַיָּדָד, מְלֶכִי!

תְּלִי זָהָב אָנִי מְבִיא!

תְּמוּנָה חֲח

אֶכְזוּ, זָהָב! זָהָב-פְּרוֹנִים!

שְׂרוּצֵר

וְשָׂמָא אַחֲזִיזַת עֵינַיִם?!

שְׂרָמוֹן

צָרִיךְ לְבַדֵּק!

מָה יֵשׁ לְבַדֵּק?

שְׂרוּצֵר

הַמֶּלֶךְ בְּדוֹק, הַמֶּלֶךְ בַּחֶק!

אֲפָשֶׁר לְרְאוֹת בְּטַבִּיעֵיהֶ-עֵינַיִן.

זָהָב טָהוֹר, נוֹצֵץ, תְּרוּצֵר

שְׂרוּצֵר

לְאוּצְרוֹ שֶׁל מֶלֶךְ עוֹזֵר!

הַמֶּלֶךְ!

הַמְשֵׁרָח

עֲלֶשׁוּ - מָא-מָא! -

תְּרָאִי מָה פֶּשֶׁר תְּדַהֲמָה!

המלך	ובבִּכְוֹן, שָׁרִי, אֲנִי מְחַלִּיט: נִבְחַן אֶת הַעֲלָמָה שְׂנִיחַ.
המלך	שׁוּב הִבּוֹ לָהּ קֶשׁ לְמִלְאָכָה! זֶה לֹא יִזְיֵק לְמַמְלָכָה, זֶה רַק יוֹעִיל - אֶת זֹאת תִּרְאוּ כִּאֲזֵן בְּעֵלִיל!
שררמון	
שרוצר	מִלְכֵי הַרֶם, יוֹשֵׁב-עַל-כֶּסֶס! שׁוּב הַתְּרַחֵשׁ הַלֵּילָה נִס.
שררמון	הַנִּס קָרָה לָהּ פְּעֻמִּים.
שרוצר	וְהִנֵּה יִקְרָה לָהּ, חַי שָׁמַיִם, גַּם בְּשִׁלְיֹשִׁית, אִם יִבְקֶשׁ.
שררמון	גַּם בְּשִׁלְיֹשִׁית יִתֵּן לָהּ קֶשׁ?
שרוצר	מִדַּע לֹא? כִּי הָאוֹצֵר סוּף-סוּף יֵצֵא מִן הַמַּצֵּר!
שרוצר	אֵלַי עוֹד פַּעַם?
שררמון	עוֹד אַחַת!
המלך	בַּחֲזֵר בְּחִרְתִּי אֶת הַבַּח לְשֹׂאחַ הַפֶּתֵר עֲמָדִי, לְהַיּוֹת לְעוֹזר כִּנְגָדִי, וְאִיֵּן עוֹד אֶת נַפְשִׁי עֲכָשׁוּ לְשׁוּב הַלְנִסְתָּה לְשׁוּא.
החצרונית	הוּ מַה שְׁמַעְתִּי, מֶלֶךְ רַב: כִּי הִשְׁפַּחַה טוֹוֹה זֶהב?
המלך	אַמַּח נִכּוֹן! עַל כֵּן חִלְקָה לְהַיּוֹת אֲשֶׁה לִי גִמְלָכָה!
החצרונית	הוּא מְתֻלָּצֵץ?
המלך	הִנֵּה עֲדִי!

מִלְפִי הַרְסָה! כִּבְרָה נֶאֱמַר:
 "עַל פִּי שְׁלֹשָׁה יָקוּם דְּבָרִי!"
 הַבְּכֹר, לְבָדֵק נֶא וַיְהִי לִיט:
 אִם גַּם בַּפֶּעַם הַשְּׁלִישִׁית
 יוֹכַח מֶה שֶׁהוֹכַח בְּשִׁתִּים -
 יִהְיֶה זֶה אוֹת מִן הַשָּׁמַיִם,
 כִּי זֶהוּ חֲפֹץ אֱלֹ-עֲלִיוֹן,
 וְלֹא שֶׁרְבִיט וְאַפְרִיזוֹן.

החצרונית

אֲכֹן, גַּם בְּשְׁלִישִׁית יוֹכַח!

המלך

נִרְאָה מִחַר - וְנִגְכַּח.
 אֲבָל בְּתַנְאִי: לְטוֹת הַפֶּל
 לְפָנַי קְרִיאַת הַתְּרַנְגוֹל!
 מִסָּבִים, מִלְפִי הַרְסָה?

החצרונית

מסבבים

המלך

לְהַת!
 לְהַת!
 לְהַתְרָאוֹת!
 לְהַת!
 לְהַת!
 לְהַתְרָאוֹת!

חצרונית

וחדרונית

אוֹיָה!
 אֶל פְּחָד!
 מִי אַתָּה?
 אִישׁוֹן! פֶּאֱמֵשׁ בֶּן עֵתָה!
 אֵיךְ?
 פֹּה.

בת הטוחן

האישון

בת הטוחן

האישון

בת הטוחן

האישון

איפה?

בת הטוחן

אני

האישון

בכל פנה אשר תפני.

בת הטוחן אישון?!

האישון אישון!

בת הטוחן שמן הלילה הראשון?!

האישון מן הראשון והשני!

בת הטוחן ובכן, אתה הגא?

האישון כן, אני!

בת הטוחן שוב פאת הנה?

האישון שוב! ובכן?

שוב ערב טוב, עלמח-החן!

וימה זה פאן? הרים ממש -
וכל זה קש וקש וקש?
מאה צרורות פאן - לא פחות!
ושתי עיניך שוב בלכות?

אם כן, אשא את הרגלים:
איני חובב דמעות-עינים,
אני אוהב כשבני-אדם
יודעים לשמח בחלקם.

בת הטוחן אל-נא! אל תמהר לברח!
איכה לוכל לבי לשמות
אם את כל זה עלי לטוות?

האישון את כל הקש הזה? שטיות!
הן עבודה פזאת של פרך
צריכה שבועה לילות בערב.

בת הטוחן גם אצלך?

האישון אצלי - לילות.

בת טוחן לילות? לא! פי אללי, אם
לא תחלצני מצרה.
ראה הקש - עד התקרבה!!
עליך לסים הכל
עד שיקרא התרנגול.

האישון מה? יחידים? מאה צרורות?!!!
ואת כלן עלי לטוות
במשך לילה? עד הבקר?
אני מוכן, ולא ביקר...
מה תחני לי, אם אשנה לך במשך הלילה,
עד שיקרא התרנגול, את כל הקש הזה?
בת הטוחן אין לי דבר לתת לך הפעם.
האישון לא כלום?
בת הטוחן לא כלום...
האישון אף לא קרטוב של אבן-חן?
בת הטוחן אף לא קרטוב...
האישון אף לא פספס של שש או משי?
בת הטוחן אף לא פספס...
האישון ולא שום משהו?
בת הטוחן לא שום.
האישון ולא שום מה-בבך?
בת הטוחן לא שום.
האישון ולא שום שום?
בת הטוחן שום שום.
האישון ולא שום כלום?
האישון ובבך, לא כלום?
בת הטוחן לא כלום!
האישון חבל מאד...
ובבך נספים, שאם תזפי
להיות אשה להוד-מלפי,
תחני לי...
בת הטוחן מה?

בת הטוחן מה?
האישון תחני לי אז... את בנך הבכור?
בת הטוחן את בני? הבכור!
האישון את בנך הבכור!
הבטיחי - ועד בקר אור
את כל הקש הזה אגמר.
בת הטוחן אתה תספיק עד אור היום
לסוות הקש הזה?
האישון עד תם!
אבל הילד הראשון
יהיה שלי.
בת הטוחן שלך, אישון.
האישון נדברנו?
בת הטוחן כן.
האישון בהן צדקן?
בת הטוחן בהן צדקי! - עד בקר? איך?
האישון בדרך פלא וכגלי....
האישון סב, גלגל, נצלה נא,
העלמה חסמח נא!
סב, גלגל, והבה-הב
מן הקש חושי זהב!
סבה, זים-זים-זום,
טוה הקש עד תם!
בת הטוחן פישור יסב, גלגל ירוץ,
וכל הקש זהב ירוץ!
לבי נגיל, לבי ידוץ:
מחר אהיה מלכה בעוץ!

הַבָּה לִי,
הַבָּה לִי,
הַבָּה לִי,
הַב!
קֶשׁ לְזָהָב לִי,
קֶשׁ לְזָהָב!

הַאִישׁוֹן

קֶשׁ לְזָהָב לִי
הַב, זָהָבִי!
עַד שִׁירִיעַ
קוֹל הַשָּׂכֹּנִי

בַּת הַטּוֹחַן

עַד שִׁירִיעַ
עַד שִׁיבְקִיעַ
מִן הַרְקִיעַ
בְּקֶר חֲדָשׁ!

שְׁנִיחַס

הַבָּה לִי, הַב לִי,
שִׁפֵּעַ זָהָב לִי.
שִׁפֵּעַ זָהָב לִי
טוֹה מִן הַקֶּשׁ.

הַקִּיצִי, בַּת-חַמְדוֹתַי,
וְהַאֲזִינִי דְבָרוֹתַי!

הַמֶּלֶךְ

אֲכֹן נוֹכַחְנֹה גַם רְאִינוּ:
הַצְלַחַת יוֹתֵר מִשְׁקוֹיִנְג!
שְׁלֶשָׁה לִילּוֹת טוֹיֵת זָהָב...

אֲדוֹנֵי הַמֶּלֶךְ, אֲנִי בָק...
אוֹתָךְ בְּלִבִּי, לִי יֵאָהֵב
וּבֶר זְבֻחַי, עַל דְּבַרְתִּי,
לְהִיוֹת לִי גְבֻרַת-מַמְלַכְתִּי!

בַּת הַטּוֹחַן

הַמֶּלֶךְ

מִלְכֵי הַרִם, אִיר אֲחַפְּאֵר,
הָרִי ...

בַּת הַטּוֹחַן

המלך

אין צָרָר לְדַבֵּר!

בת השוחן

אַךְ אֲדוֹנָי הַמֶּלֶךְ, אֵינִי...

המלך

מָה יֵשׁ בְּאֵן עוֹד לְהַמְלִיךְ?

אִם תִּמְסְרֵי לְבָר לְמֶלֶךְ,

שׁוֹם נִעְרָה לֹא עוֹד תְּדַמֶּה לָּךְ,

וְעוֹד הַיּוֹם, לְתַפְאָרָה,

תְּהִי נוֹשֵׂאת הַעֲטָרָה!

בת השוחן

בְּכַל לְבַי אוֹחֶךָ אֶהֱב!

המלך

יָקָר מִפִּזּוֹ וּמִזֶּהָב

מוֹצֵא שְׁפֹתֶיךָ הַנְּחַמְד!

אִלְשֵׁי הַשֶּׁר, הַכְרֵז מִיָּד

בְּרֹאשׁ כָּל עֵיר הַכֹּפֵר נִפְלָר,

כִּי עוֹד הַיּוֹם יָחוּג הַמֶּלֶךְ

אֶת כָּל־גִּלּוֹתֵינוּ בְּרַב הֶדֶר!

בַּחֲצוּצָה וּבְקוֹל שׁוֹפָר

הַכְרֵז יִכְרִיזוּ כְרוֹזוֹת

אֶת בְּשׂוֹרַת הַחַג הַזֹּאת!

וְכָל הָעַם קָרוֹא לְבוֹא

אֵלַי לְשִׂמְחַת פְּלִבְבוֹ.

הקול המבשר

הַקְּשִׁיבוּ! הַקְּשִׁיבוּ, עַם וְעֵדָה!

הַאֲזִינּוּ, הַאֲזִינּוּ, בְּנֵי עַגִּץ גִּבְנוֹתֶיהָ! הַיּוֹם עוֹרֵךְ מַלְכֵנוּ,

בְּרַגְם הַיּוֹדוֹ, אֶת חַג פְּלִגְלוֹתֵינוּ עִם בְּחִירַת לְבָבוֹ,

בַּת הַסּוֹחֵן הַנְּאִיָּה וְהַחֲסוּדָה. כָּל הָעַם מִקְצֵה

וְעַד קְצֵה קָרוֹא אֶל הַמִּשְׁתָּה שְׁבֵאַרְמוֹן,

עֲשִׂיר וָבֶשֶׂת, זָקֵן וְנָעֵר, אַנְשִׁים, נָשִׁים וְטָף!

הַקְּשִׁיבוּ! הַקְּשִׁיבוּ!

שרוצר

מַלְכֵי, אֵין קֵץ לְשִׂמְחָתִי!

שררמון

הַיָּד לְזוּג הַמַּלְכוּתִי!

קולות מבחוץ

הַיָּד!

יְחִי הַמֶּלֶךְ!

הַיָּד!

תְּחִי הַמַּלְכָּה!

הינדד!
מזל טוב לזוג המלכותי!

שיר ראשון

אל גן-ביתן
בהלילה
למשוש חתן
עלי בלה -
למשוש חתן
למשוש חתן
למשוש חתן
עלי בלה.

בראש כל חגץ
וראש חוצות
פל ארץ עיץ
במחול דיצות -

זה ארץ עיץ
זה ארץ עיץ
היום שמחה
וצהלה.

בקול פנור
וקול שופר
בשיר מזמור
מעיר וכפר -

זה כל העם
זה כל העם
זה כל העם
בצהלה.

שיר שני

קול ששון, ארץ עיץ!
קול שמחה, ארץ-עיץ!
קול ששון-ושמחה, ארץ עיץ!
קול חתן, ארץ עיץ!
קול בלה, ארץ עיץ!
קול חתן ובלה, ארץ עיץ!

קול ששון ושמחה

קול חתן וכלה

סימן טוב

מזל טוב

ארץ עוץ!

העם

יחי המלכה!

המשרת

סימן טוב, מלך עוץ,

מזל טוב!

העם

חתי המלכה!

המשרת

סימן טוב, מלכת עוץ,

מזל טוב!

העם

יחי טוהן הכפר!

המשרת

סימן טוב, הטוהן

מזל טוב, החותן,

מזל טוב הטוהן-החותן!

כולם

ביחד!

קולו של
האישון

אבל זכרי, מלכה, זכרי:

הבן הבכור יהיה שלי!

הי-הי...

מערכה שניה

שיר ערש

נומה, נומה, בן יקיר לי

סתר ממרום

אל עריסתה משגיח

ורוקם תלוס.

כל האילנות ידומה

תלומות-זקב ירקמו.

נומה, ילד, נוס,

עד יאיר היום.

ושרה:

נֹמֶה, נֹמֶה, מִן יָקִיר לִי,
עַד יֵאִיר הַיּוֹם,
וּמְחַלְחֵלֵת הַשָּׁמַיִם
אוֹר יִבְיֵא הַלֵּם.

אוֹר שֶׁל בֶּקֶר, אוֹר שֶׁל חֶסֶד,
שֶׁמֶשׁ וְקֶרְנָיו,
וְהַגְּמָדִים יִרְדּוּ בוֹ
כַּבְּסֵלֶם זֶהב.

הַסֵּלֶם רַגְלָיו בְּאַרְץ,
וּרְאֵשׁוֹ בְרוֹם.

נֹמֶה, נֹמֶה, מִן יָקִיר לִי,
עַד יֵאִיר הַיּוֹם...

מַה זֶה?! אֵיזָה פֶּחַד מְשֻׁנָּה בְּלִבִּי...
מַה זֶה מְזַכֵּיר לִי?
אֵימָה נוֹפֶלֶת עָלַי, כְּאַלֵּה...
"אֵימָה נוֹפֶלֶת עָלַי, כְּאַלֵּה..."

הֵי-הֵי-הֵי! הֵה-הֵה-הֵה!

האישון

מַה זֶה כָּאֵן? מִי זֶה כָּאֵן?

המלכה

עֶרֶב טוֹב עֲלֶיךָ, גְּבֵרְתֵי-הַמַּלְכָּה!

האישון

הַאִישׁוֹן! הַאִישׁוֹן מִחֹדֶר הַמַּטּוֹה!

המלכה

מַה לָּךְ פֶּה? מַה רְצוֹנְךָ? מַה בְּקִשְׁתְּךָ.

"בְּקִשְׁתִּי?"

האישון

אֵינִי מִפְצִיר, אֵינִי מִפְּגִיעַ:

אֲנִי דוֹרֵשׁ אֶת הַמְּגִיעַ!

אֶת הַמְּגִיעַ? לְמַה? אֵיךְ?

המלכה

הַבֶּן הַבְּכוֹר, רֵאשִׁית-אוֹנָךְ!

האישון

יִלְדֵי?! לֹא, לֹא! לְנֶצַח לֹא!

המלכה

אֵךְ הַחֲחִיבֶת עַל כֶּךָ - הֲלֹא?!

האישון

אֲנִי?! לָךְ?!
אֲנִי?! לָךְ?!

המלכה

האישון

ומה היה
לפני שנה כעת חיה?
ומי מקש טוה לך פז?
ומה שכר נקבת לי אז?

בראשונה הן תזכרי,
נתת ענק לצוארי,
ובשניה היתה טפעת
שכר, עמלי אשר קבעת -
ובשלישית?

המלכה

את עוללי...

האישון

כן, זה חלקי מעמלי!

המלכה

קח כסף, קח פנינים, קח פז,
קח שש נמשי וכרפס,
כל הון עולם, כל יקרותיו -
רק לא את בני!

אך אנא, חוטה-נא, רחם,
החלף שכרך, אשר נקבת!
הן עד היום עמי היטבת,
היטיבה גם היום עמי!

האישון

האם תדעי לנקב את שמי?

המלכה

שמך?

האישון

כן, שמי!

המלכה

הה, חוטה-חוט!
הנך, אותו הסודכמוס
שבתחילת המחזה?

האישון

נכון מאד: אני הוא זה!
אישון-פישון, יצגר מיוזר:
ספק טוב-לב, ספק אכזר -
מעין... מעין צדיק-רשע...
ובכן:

אם חוץ יומים או שלשה
תצליחי לנחש את שמי,
פשוטה את מנדרך - הי-הי!
מחר אבוא לשאל. שלום!

במה יכלני לעזרה?

שרמון

לשלח רץ חיש-מהרה
רכוב על סוס בשם המלך,
לתור כל עיר, מחוז ופלה!
שלשה ימים, שלשה לילות
עליו לשוט בין הפריות
לשאל לשמים, לכנפים -
וכל הזר, המאים
המשנמם המגתך
יביא אלי ואל ישכח!

המלכה

כמצותך, גברתי.

שרמון

מהר!

המלכה

אעז לשאל: לאיזה צרך
פל המרוצה וכל הטרח?

המשרת

זה ענינה שלמלכות!
ולך לצרך השליחות
קצוב קצבנה לא פחות
משני ימים ושני לילות.

שרמון

ואם אין די לי גם פכה?

המשרת

נוסיף עוד יום. רכב וצלח!
אבל מיד!!

שרמון

מיד אצא רכוב על סוס
לרשום שמות של כל אכלום...
וככה, אם ירצה השם,
אולי אניע אל השם.

המשרת

עַל הַאֲפִיר שְׁבִטוֹתַיִם
 אֲדַהֵר אֲשׁוֹט בְּאֶכְלוֹסֵיט,
 אֲרֵאָה, אֲשַׁמַּע, אֲשַׁאֵל לְשִׁמְט,
 פְּבִיכּוֹל רַק פְּכָה-סַחַם...
 אֶן אִם לִפְתַּע, אִם פִּתְאֵם
 אֲשַׁמַּע מִיָּן שֶׁם כִּזָּה אֵיִם
 אוֹ מִגַּחַן, אוֹ מִפְּצִלַח
 מִיָּד אֲרִשׁוּם - וְלֹא אֲשַׁפֵּחַ.
 וְלֹא אֲשַׁכַּח! וְלֹא אֲשַׁפֵּחַ!
 דִּיּוּ!

הִנֵּה בִסְפֵר הַרְשׁוּמוֹת
 רְשַׁמְתִּי לִי הַרְפָּה שְׁמוֹת,
 שְׁכַל אֶחָד, אִם לְבִטְאוּ,
 מוֹזֵר וְזֵר מְזוֹלְתוֹ.
 הֵישׁ בָּהֶם אֶחָד נִכּוֹן,
 אֶחָד פִּשְׁמוֹ שֶׁל...

המלכה

... קֵן, זֶה אֲנִי!

האישון

שִׁמְךָ אֲבַגְד?

המלכה

לא, אֵינן זֶה שְׁמִי.

האישון

שִׁמְךָ אֲחַפֵּשׁ?

המלכה

לא, אֵינן זֶה שְׁמִי.

האישון

שִׁמְךָ חֲשַׁק?

המלכה

לא, לֹא! גַם זֶה אֵינְנוּ שְׁמִי.

האישון

וּבְכֵן:

המלכה

בְּגַדְכֶפֶת? זֹסְשֶׁרֶץ? לְמַנֵּר?

בּוֹמֵף? גִּיבֶק? אֲהַחְעֵר?

לא-לא בְּאֵלֶיךָ רַבְּחִי!

האישון

הֵישׁ לְךָ עוֹד, חֲבִיבְחִי?

המלכה

פן, יש לי עוד!

בנסמגור? גמדמרון?
אחשדרבן? פרמיזרון?

האישון

לא, לא!

המלכה

קיש-קיש-קרין? יקום-פרקון?

האישון

עד פאן!!

די והותר לערב זה!
ולפי התנאי שבחוזה
עוד לך מחר המחרתים;
אולי בנס מן השמים
עוד יתמזל לך מזלך,
ואח תזכי בעוללך...
שלום מלכה, אך שימי לב:
חפשי את שמי! חפשי היטב!

הסוחר

פה בשלוח ובהשקט,

יזכה נכדי להמלט
מן הצרה המתחוללת.

המלכה

נכלמתי... בשתי... אוי לילד
מן האישון הגמדי!

הסוחר

אל-נא פתי, תפחדי:
שומרי-הסף - למחסה לך,
וכל רעה לא תאנה לך.
אך ישמענו לשרוש חשוד,
מיד יזעיקה את הגדוד,
והם יניסו פכלי-זין
את האישון פחרף עינך!

המלכה

פך יתגלה לבעלי.
סוד פחשי ומעלי,
סוד הזהב אשר שקרתי
וסוד הנדר שנדרתי,
ובגדל חרונו יקח

ממני אח ילדי הרך...
ועל עוון השינ-קוף-ריש

אל ביאנאש, בבח עיני, זה רק הלילה השני. עוד לפניך יום ולילה, והשליח הוא בן-חיל, ובטח, אם ירצה-השם, הבא יביא לך את השם, זה המגור והמגחך...	הטוחן
אוי פי הגעתי לירי פך! אוי פי נפתיתי ושקרתי... אבוי מי נדר מר נדרתי! ועל חטאי ועל פסעי הנה זה באתי על ענשי...	המלכה
בסכסיה?	המלכה
לא!	הקול
מסמסיה?	המלכה
לא!	הקול
אנדרלמוסיה?	המלכה
לא ולא!	הקול
שברירי-פרירי-ריירי?	המלכה
לא!	הקול
היש לך עוד?	
כן, יש לי עוד: דרדק? דרגס? סלמנדר?	המלכה
לא!	הקול
ולדת? וידנט? דאטוטר?	המלכה
לא!	הקול
צפנת-פענח? אץ-קוצץ?	המלכה
אולי פדאי לשים פבר קץ?	הקול
לא, עוד אחד: דחלי לפהט?	המלכה
פספוט!	הקול

קולו של
האישון

הליל הפא לאתרו זה
הוא האחרון שבתו זה
ואם גם גו, גם מסלישי,
את את השם לא קנחשי -
לא אב, לא מלך, לא שררות
לא ממעונוי מלגזות
את המגיע לי טחק!
עד אז - שמרי על התינוק!

קרב אל פס-המלכות, פרע ברך לפני המלה היושב עליו, וספר לו את
כל התעלומה הגדולה: תעלומת הקש והזהב, תעלומת האישון לעשה
את הנס, ואחרון אחרון נורא: תעלומת הנדר! עתה הוא גומר
את דבריו:

המשרת הנה הבאתי - היפ-הגרא! -
שמות שמות בלי עין הרע!
תלי תלים! שיטי-שיטיס!

הטוחן אתר מהם ודאי יתאים!

שרמון ודאי יתאים!

שרוצר ודאי, ודאי!

המלך ולואי מפנינו, ידידי,
לחוך אנניו של אל-שדי!
נלך, אפוא, והמשרת
אל המלכה ירוץ בעת,
אבל מיד!

המשרת ערב טוב, גברתי המלכה, הנה הזרתי, בדינוק למועד
הנכון, כאשר צויתני.

המלכה חן-חן לך - בעוד מועד!
ומה הבאתי לי? הגד!

המשרת
 נשאתי רגלי סוסי ונכנסתי היערה.
 נזדמן לי ביתוך קטנטן סנגד עיני,
 זעטגט כזה, פעטגט כזה,
 בית - סזית ! מנגד לו מדגלנת דולקת,
 ומסביב למדרונת מכרפר לו איזה ברנשון,
 והוא עלבלגב כזה, זערור כזה, מצחיק נגרא...

המלכה
 ברנשון?

המשרת
 אכן, ברנשון, קטנטן, אישון-פזיזון כזה. מצחיקון כזה,
 כל כך משעשע למראה, שממש התפקעתי מצחוק...

המלכה
 ומה עשה האישון? מה קרה לו? ספר, ספר!

המשרת
 פרפר, סחור-סחור למדרנת, פזז על רגל אחת,
 פזז וזמר, פזז וצרות:
 היום - שלח הוא. מתר - שלח הוא

אך מחרתים הוא שלי!
 האח, מה טוב לי, מה נעים לי,
 פי אין יודע, אין קודאים לי!
 פי סוד הוא, סוד כמגט עמי
 שעוץ-לי-גוץ-לי זהו שמי!

המלכה
 מה השם שאמר האישון?

המשרת
 עגץ-לי-גוץ-לי.

המלכה
 שמעת בדיוק?

המשרת
 בדיוק נמרץ.

המלכה
 בדיוק-בדיוק?

המשרת
 פתכלית הדיוק!

המלכה
 נצלתי! לך! מהר! הגיעה השעה!

האישון
 זה ליל שלישי! ומה עכשו?

אכן טרחתל לא לשוא.
 פן, ליל שלישי הוא - אחרון!
 נראה, מה שלום הדרונקון?
 זשן לו וחולתה. על מי?
 על האישון החלומי.

המלכה וּבְכֵן, יִשָּׂר אֶל הָעֲנִיָּן!

שִׂמְךָ...

האיִשׁוּן אֲבָל - דְּעֵי מְרֹאֵשׁ:
הַשְּׂאֵלוֹת הֵן רַק שְׁלֹשׁ!
שְׁלֹשׁ, וְלֹא יוֹתֵר מִזֶּה!
כִּי הֵנּוּ הַתְּנָאִי שְׂבִחוֹזָה.

המלכה שִׂמְךָ הוּא...

האיִשׁוּן מֵהֵן?

המלכה קִישׁ?

האיִשׁוּן לֹא כִּי!

המלכה שִׂמְךָ הוּא...

האיִשׁוּן מֵהֵן?

המלכה קוֹשׁ?

האיִשׁוּן לֹא כִּי.

לֹא קִישׁ, לֹא קוֹשׁ, וְלֹא קִשְׁקוֹשׁ.

עֲכָשִׁיו:

עוֹד שֵׁשׁ אַחַד - וְסוּף נַחוּשׁ!

המלכה שִׂמְךָ הֵנּוּ: עוֹץ-לִי-גוֹץ-לִי!

האיִשׁוּן מֵהֵן??!

עוֹד פְּעַם!

המלכה עוֹץ-לִי-גוֹץ-לִי!

חֶה-חֶה-חֶה!

חֶה-חֶה-חֶה!

חֶה-חֶה-חֶה

עוֹץ-לִי-

הֵה!

גוֹץ-לִי

זֶה שְׂמִי! מֵה אַתְּ צוֹחֶקת כִּי??!

מֵה אַתְּ צוֹחֶקת?

מֵה אַתְּ צוֹחֶקת?

מֵה אַתְּ צוֹחֶקת?

הכרוז

יום חג גדול לארץ עמו:
 נצח, גרש הלץ-הגנץ,
 והנסיך זכה ונס
 מקנדהסיו של הננס!
 ד ד ד ד ד ד

שיר מנוסת
הננס

נס הננס,
 נס פי הובס,
 נס הוא מי נס הוא,
 ואשר נכנס.

נין נכנס בכל שער ודלת
 ועוץ ממלכתנו שמחה וצוהלת:
 ניין נכנס, נס הננס!
 עוצה-לי אוצה-לי
 רהץ המובס!

נס הננס,
 נס הקנדס,
 נס הוא פי נס הוא,
 וזמר נכנס.

זמר נכנס בכל שער ודלת
 ועוץ ממלכתנו שמחה וצוהלת:
 זמר נכנס! נס הננס!
 עוצה-לי, אוצה לי,
 רהץ, המובס!

נס הננס,
 נס פי הובס,
 נס הוא מי נס הוא -
 ונין נכנס!
 אשר נכנס...

המשרת

קהל נכבד, כרגע זה
 נגמר סיפור המחזה,
 ומכיון שזהו סוף,

יש לברך בלילה טוב!

נִכּוֹן? וּבִכָּן, נַעֲשֶׂה זֹאת, יְלָדִים, יִחְדּוּ
פְּזָמֵר וּבִקּוֹל גָּדוֹל,

כִּמוֹ אִז, בִּפְתַח דְּבַר. לְמִשַּׁל סָךְ:
לִילָה טוֹב, זֶה-וְזֶה,
לִילָה טוֹב!
לִילָה טוֹב, זֹאת-וְזֹאת,
לִילָה טוֹב.

וּבְכֵן הֵלֵאָה, עַד סוֹף כָּל הַנִּפְשוֹת-הַפּוֹעֵלוֹת,
וּכְשֶׁם שׁוֹכְנֵיהָ לִפְתַּח בְּבִקְרָה טוֹב!
כֵּן נִזְמַח לְסִיט בְּלִילָה טוֹב! וַיְהִי רְצוֹן
שִׁנְחִיָּה וּנְגִיעַ לְעוֹלָם שִׁמְלוֹ טוֹב! אֲמֵן!
וּבִכָּן: הַנִּפְשוֹת-הַפּוֹעֵלוֹת, אֶחָד אֶחָד!

הַחֲדְרוֹנִית	הִיִּתִי כָּאן...
הַמְּשֵׁרֶת	הַחֲדְרוֹנִית!
הַלְּהַקָּה	לִילָה טוֹב, חֲדְרוֹנִית, לִילָה טוֹב!
הַחֲצֵרוֹנִית	וְאַנְכִי...
הַמְּשֵׁרֶת	הַחֲצֵרוֹנִית!
הַלְּהַקָּה וְהַיְלָדִים	לִילָה טוֹב, חֲצֵרוֹנִית, לִילָה טוֹב!
שֵׁר הָאֲרָמוֹן	וְאַנְכִי הוּא...
הַמְּשֵׁרֶת	שֵׁר הָאֲרָמוֹן!
הַלְּהַקָּה וְהַיְלָדִים	לִילָה טוֹב, שֵׁר הָאֲרָמוֹן, לִילָה טוֹב!
שֵׁר הָאוֹצֵר	וְאַנְכִי הוּא...
הַמְּשֵׁרֶת	שֵׁר הָאוֹצֵר!
הַלְּהַקָּה וְהַיְלָדִים	לִילָה טוֹב, שֵׁר הָאוֹצֵר, לִילָה טוֹב!
הַסּוֹחֵן	וְאַנְכִי...
הַמְּשֵׁרֶת	חֹתְנֵנוּ שֶׁל עֵהָן!
הַלְּהַקָּה וְהַיְלָדִים	לִילָה טוֹב, הַסּוֹחֵן...

טְלִיחָה, רְבוּתִי: הַחֹתֶנְךָ! חֹתֶנְךָ הַמֶּלֶךְ.

המשרת

לִילָה טוֹב, הַחֹתֶנְךָ, לִילָה טוֹב!

הלהקה
והילדים

וּאֲנֹכִי ...

בת הטוחן

אֲשֶׁתוֹ שֶׁל עוֹץ!

המשרת

לִילָה טוֹב, אֲשֶׁת עוֹץ, לִילָה טוֹב!

הלהקה
והילדים

וּאֲנֹכִי ...

מלך עוץ

הוּא מֶלֶךְ עוֹץ!

המשרת

לִילָה טוֹב, מֶלֶךְ עוֹץ, לִילָה טוֹב!

הלהקה
והילדים

וּאֲנֹכִי הֵנָּה ...

עוץ-לי

סוּדַמְמוּס, שְׁהִיָּה לְסוּדַגְלוֹנִי!

המשרת

לִילָה טוֹב, סוּד גְלוֹנִי, לִילָה טוֹב!

הלהקה
והילדים

המשרת

לִילָה טוֹב, הַקְּהָל,

והלהקה

לִילָה טוֹב!

נִפְרָד וְנִשְׁבַּח בְּקִרְוֵב.

לִילָה טוֹב!

לִילָה טוֹב!

לִילָה טוֹב!

לִילָה טוֹב!

